

Я родом з невеликого містечка, де жило сотень шість людей (та й зараз живе, просто я виїхав), але в нас, як і у великих містах, був інтернет, тож ми з батьком отримували чимдалі менше паперової пошти. Зазвичай містер Недо приносив тільки щотижневий примірник «Тайм», рекламні листівки, адресовані «Любим сусідам» або «Мешканцям», а також щомісячні рахунки. Але з 2004 року, коли мені виповнилося дев'ять і я почав працювати на містера Геррігена, що жив на пагорбі, до них додавалися мінімум чотири підписані мені від руки конверти щорічно. У лютому то була листівка на день Святого Валентина, у вересні — до мого дня народження, у листопаді — на День Подяки, а також різдвяна листівка — або саме перед святом, або зразу після нього. Всередині кожної листівки були однодоларовий білет лотереї штату Мейн і незмінний підпис: «З найкращими побажаннями від містера Геррігена». Формально і просто.

Батькова реакція також не змінювалася: він сміявся й добродушно заковчував очі.

— От жмикрут, — сказав тато одного разу. Можливо, це було, коли мені виповнилося одинадцять, через кілька років після того, як такі листівки почали

приходити. — Платить тобі мізер і надсилає дешеву надбавку — білетики «Удачливого чортика» з «Гові».

Я зазначив, що принаймні один із чотирьох білетів зазвичай приносив кілька баксів. Коли таке траплялося, тато забирав мій виграш в крамниці «У Гові», бо неповнолітнім не можна було грати в лотерею, хай навіть вони й отримали білети в подарунок. Одного разу, коли мені поталанило серйозно і я виграв аж п'ять доларів, я попросив тата купити ще п'ять однодоларових білетів. Він відмовився, сказавши, що як потуратиме такій ігromанії, то моя мати перевернеться в домовині.

— Вистачить і того, що робить Герріген, — сказав тато. — Крім того, він мав би платити тобі *сім* доларів на годину. Або й вісім. Бог свідок, він може собі це дозволити. П'ятірка на годину — це, може, й законно, бо ти ще малий, але з певної точки зору це чисто тобі жорстоке поводження з дітьми.

— Мені подобається на нього працювати, — сказав я. — І *він* мені подобається.

— Розумію, — сказав він, — і не кажу, що коли ти читаєш для нього та полеш йому садок, то перетворюєшся на Олівера Твіста двадцять першого століття. Але він усе одно жмикрут. Дивно, що він витрачається на пошту, коли від його скриньки до нашої навряд чи більш як чотириста метрів.

За цією розмовою ми сиділи на ганку і пили зі склянок спрайт, тож тато ще й тицьнув пальцем уздовж нашої вулиці (грунтової, як і більшість вулиць у Гарлоу) в бік будинку містера Геррігена. Будинок той був справжнім маєтком і мав навіть критий басейн, оранжерею та скляний ліфт, у якому я *обожнював* їздити, а також теплицю позаду, де колись стояла молочна ферма (я її не застав, але тато добре пам'ятав це).

— Ти ж знаєш, який у нього артрит, — сказав я. — Він тепер замість однієї палиці ходить із двома. Він не переживе, якщо подасться сюди пішки.

— Тоді міг би вручати ті чортові листівки просто тобі в руки, — сказав тато. В його словах не чулося докору, він скоріше просто дражнив мене. Вони з містером Герріґеном добре розумілися. Мій тато непогано уживався геть з усіма в Гарлоу. Мабуть, тому й був таким хорошим продавцем. — Бог свідок, ти проводиш там досить часу.

— Це було б уже геть інше, — сказав я.

— Хіба? Чого ж то?

Я не міг пояснити. Завдяки чималій кількості прочитаного мені вистачало словникового запасу, але життєвого досвіду — ще ні. Я лиш знав, що любив отримувати ті листівки, любив чекати, поки їх принесуть, чекати на лотерейний білет, а тоді зішкрябувати захисний шар (завжди своєю щасливою монеткою), любив читати старомодний прописний рядок «З найкращими побажаннями від містера Герріґена». Коли я зараз про це згадую, мені спадає на думку слово «церемоніальний». Саме таким чином містер Герріґен носив свої вузькі чорні краватки, коли ми з ним вибиралися до міста, хоча він зазвичай просто сидів за кермом практичного фордівського седана й читав «Файненшл Таймс», поки я ходив по торговельному центру і збирав покупки за списком. Серед них завжди були рагу з просолоною яловичиною, а також дюжина яєць. Містер Герріґен періодично висловлював думку про те, що людина пречудово здатна прожити на самих тобі яйцях і рагу з просолоною яловичиною, щойно досягне певного віку. Коли я спитав, що то саме за вік, він відповів, що шістдесят вісім.

— Коли людині виповнюється шістдесят вісім, — сказав він, — їй уже не потрібні вітаміни.

— Справді?

— Ні, — відповів він. — Я просто так кажу, щоб виправдати свої шкідливі харчові звички. Ти замовляв супутникове радіо для цієї машини чи ще ні, Крейгу?

— Замовляв.

З татового комп'ютера, бо містер Герріген свого не мав.

— Тоді де воно? Бо зараз тільки й можна зловити, що клятого пустомолота Лімбó.

Я показав йому, як перейти на супутникове радіо. Він прокрутив ручку повз, мабуть, сотню станцій, аж доки не знайшов таку, що спеціалізувалася на кантрі. Там грали «Тримайся свого чоловіка».

У мене від цієї пісні й досі дрижаки пробігають. Думаю, що це назавжди.

* * *

Того дня, коли мені ще було одинадцять і ми з татом пили собі спрайт та дивилися на великий будинок (у Гарлоу його так і називали — «Великий будинок», наче то була тюрма Шоушенк), я сказав:

— Прикольно отримувати паперову пошту.

Тато закотив очі.

— *Мейли* — ось що прикольно. І стільникові телефони. Вони для мене наче дива якісь. Ти надто малий, щоб зрозуміти. Якби ти виріс із самою лише загальною телефонною лінією, на якій ще чотири будинки крім твого, а в одному з них жила місіс Едельсон, котра ніколи не змовкала... отоді б ти, мабуть, думав інакше.

— А коли мені можна буде мати свій телефон?

Я того року багато разів про це питав, а коли вишли перші айфони, то ще частіше.

— Коли я вирішу, що ти досить дорослий.

— Як не хочеш казати, то й не кажи.

Була моя черга закочувати очі, що дуже смішило тата. А тоді він знов посерйознішав.

— Ти розумієш, наскільки Джон Герріген багатий? Я знизав плечима.

— Я знаю, що в нього колись були фабрики.

— У нього було більше, ніж просто фабрики. До того як вийти на пенсію, він був верховним вождем у фірмі, що звалася «Оук Ентерпрайз». Їй належали корабельний завод, торговельні центри, мережа кіно-театрів, телекомунікаційна компанія і не знаю що там ще. «Оук» була однією з найбільших на біржі.

— Що таке біржа?

— Ринок акцій. Азартна гра заможних людей. Коли Герріген продавав свою частку, про це повідомили не просто в діловій рубриці «Нью-Йорк Таймс», а на першій сторінці. Той дядько, що їздить на шестирічному «форді», живе в кінці ґрунтової дороги, платить тобі п'ять баксів на годину і присилає доларові лотерейні білетики чотири рази на рік, сидить більш як на мільярді доларів. — Тато всміхнувся. — А мій найгірший костюм, який твоя мати змусила б мене віддати благодійникам, якби була зараз жива, кращий за той, у якому він ходить до церкви.

Усе це здалося мені цікавим, особливо думка про те, що містер Герріген, котрий не мав ноутбука чи й простого телевізора, колись володів телекомунікаційною компанією і кінотеатрами. Закладаюся, що він ніколи не ходив у кіно. Мій тато називав таких луддитами, маючи на увазі (серед усього іншого) тих, хто не любив усіляких гаджетів. Супутникове радіо було винятком, тому що йому подобалася музика кантрі й він ненавидів рекламу на WOHO — єдиній станції з кантрі й вестерном, яку ловив приймач в його машині.

— Ти знаєш, скільки це — мільярд, Крейгу?

— Сто мільйонів, правильно?

— Якщо точніше, то *тисяча*.

— Ого, — сказав я, але тільки тому, що ситуація потребувала «ого».

Я розумів суму в п'ять баксів, розумів п'ять сотень — ціну за вживаний мопед, що продавався на Діп-Катроуд, яким я мріяв заволодіти (ну, хай щастить), а також мав теоретичне уявлення про п'ять тисяч — стільки тато заробляв щомісяця продавцем у «Тракторах і важкій техніці Пармело» в Гейтс-Фолз. Татів знімок завжди висів на стіні під написом «Продавець місяця». Він стверджував, що це невелика річ, але я все розумів. Коли він отримував продавця місяця, ми ходили вечеряти до «Марселя», чепурного французького ресторану в Касл-Року.

— «Ого» — це правильно, — сказав тато й підніс склянку в бік великого будинку на пагорбі, з усіма його здебільшого незайманими кімнатами й ліфтом, котрий містер Герріген ненавидів, але мусив користуватися через артрит і радикуліт у попереку та крижах. — «Ого» — це дуже точно, чорт забирай.

* * *

Перш ніж я розкажу про свій виграшний лотерейний білет, смерть містера Геррігена і проблеми з Кенні Янко, що виникли в мене, коли я перейшов до старшої школи в Гейтс-Фолз, мені ще слід розповісти про те, як я потрапив до містера Геррігена на роботу. Це сталося через церкву. Ми з татом ходили до Першої методистської церкви Гарлоу, вона ж *єдина* методистська церква Гарлоу. Була колись іще одна, яку використовували баптисти, але згоріла у 1996 році.